

APROXIMACIONS A L'ESTRUCTURA ESPACIAL DE
L'ÀREA METROPOLITANA DE BARCELONA. DIFERENTS
MANERES D'OCUPAR EL TERRITORI

JOSEP MARIA CARRERA ALPUENTE
Arquitecte. Gabinet d'Estudis Urbanístics de l'Ajuntament de Barcelona

SUMARI

1. Introducció

2. Mètode

2.1. Creixement i decreixement de la població dels municipis metropolitans

2.2. Evolució de la distribució de la població de l'àrea d'estudi per tipologies de municipis

3.2. Eclosió de la Gran Barcelona (1886-1916)

3.3. Aparició del cinturó de ciutats perifèriques (1916-1946)

3.4. Formació dels eixos metropolitans i represa de les ciutats mitjanes (1946-1976)

3.5. Dispersió de la ciutat a escala regional (1976-1996)

3. Aproximacions quantitatives

3.1. Creixement de les ciutats industrials (1956-1986)

4. Una reflexió prospectiva i tres preguntes obertes

ABSTRACTS

La forma com la població ha anat ocupant el territori de la regió metropolitana de Barcelona ha seguit diverses pautes al llarg dels darrers 140 anys: el creixement suau i tendent a mantenir el pes dels grans centres urbans observat durant la segona meitat del segle XIX, l'eclosió de la Gran Barcelona de finals d'aquell segle i principis del XX, el creixement moderat i de curt abast que donarà pas, durant els anys d'enlairament econòmic espanyol, a un model explosiu quant al volum i el temps en què es produeix, extensiu pel que fa al territori que abasta, i estructurat a partir d'eixos metropolitans. Les darreres dècades venen caracteritzades per l'ocupació exhaustiva del territori metropolità, tot omplint els espais que aquests eixos havien deixat buits. El tret comú a totes les etapes és l'ocupació progressiva del territori metropolità, si bé aquest darrer període es diferencia dels precedents en tant que la ocupació es produeix a un ritme molt superior, no es correspon amb un creixement demogràfic i, a més, té lloc en un moment en què es disposa d'eines prou efectives per tal de planificar aquesta ocupació.

La forma en que la población ha ido ocupando el territorio de la región metropolitana de Barcelona ha seguido diversas pautas a lo largo de los últimos 140 años: el crecimiento suave y tendente a mantener el peso de los grandes centros urbanos observado durante la segunda mitad del siglo XIX, la eclosión de la Gran Barcelona de finales de ese siglo y principios del XX, el crecimiento moderado y de corto alcance que dará paso, durante los años de despegue económico español, a un modelo explosivo en cuanto al volumen y el tiempo en el que se produce, extensivo en cuanto al territorio que abarca, y estructurado a partir de ejes metropolitanos. Las últimas décadas vienen caracterizadas por la ocupación exhaustiva del territorio metropolitano, llenando los espacios que estos ejes habían dejado vacíos. El rasgo común a todas las etapas es la ocupación progresiva del territorio metropolitano, si bien este último período se diferencia de los precedentes en tanto que la ocupación se produce a un ritmo muy superior, no se corresponde con un crecimiento demográfico y, además, tiene lugar en un momento en que se dispone de herramientas lo suficientemente efectivas para planificar esta ocupación.

The way in which population have occupied the territory of the metropolitan region of Barcelona has followed several patterns during the last a hundred and forty years: the smooth growth, oriented to maintain the weight of urban centres, observed during the second half of the 19th century, the eclosion of the Greater Barcelona during the latest years of the 19th century and the first of the 20th, the moderate and short-range growth that will give way, during the years of Spanish economic take-off, to an explosive model as to its volume and the time within it takes place, extensive as to the territory it comprises, and structured from metropolitan axes. The last decades were characterized by the exhaustive occupation of the metropolitan territory, covering spaces these axes have left unoccupied. The feature common to all stages is the progressive occupation of the metropolitan territory, although during this last period this occupation develops in a much higher pace, does not correspond to a demographic growth and, besides, takes place in a moment in which we have tools that are enough effective to plan this occupation.

La façon comme la population a occupé le territoire de la région métropolitaine de Barcelona a subi diverses tendances au cours des derniers cent quarante ans: l'accroissement léger, et tendant à maintenir le poids des grands centres urbains, observé durant la seconde moitié du XIXe siècle, l'éclosion de la Grande Barcelona de la fin du XIXe et début du XXe siècle, l'accroissement modéré et la courte portée qui donnera lieu, durant les années de la hausse économique espagnole, à un modèle explosif quant au volume et au temps durant lequel il se produit et à un modèle extensif quant au territoire qu'il dessert et structuré à partir des axes métropolitains. Les dernières décennies se caractérisent par l'occupation exhaustive du territoire métropolitain tout en remplissant les espaces que ces axes avaient laissés vides. Le trait commun à toutes les étapes est l'occupation progressive du territoire métropolitain, bien que cette dernière époque se différencie des antérieures par le fait que cette occupation s'est produite à un rythme supérieur, qui ne correspond pas à un accroissement démographique et qui de plus, a lieu à un moment où l'on dispose d'instruments suffisamment effectifs pour planifier cette occupation.

APROXIMACIONS A L'ESTRUCTURA ESPACIAL DE L'ÀREA METROPOLITANA DE BARCELONA. DIFERENTS MANERES D'OCUPAR EL TERRITORI

1. Introducció

Cada generació pren consciència de la realitat del seu entorn en un determinat context ambiental que sol determinar la seva percepció. D'aquesta manera, cada generació genera els seus "mites", fruit de la seva percepció de la realitat, mites que per la següent generació són tan sols tòpics desfasats.

Pel que fa a l'estructura urbana en què ens movem, l'anterior reflexió sembla pertinent. Dels antics mites de la "Gran Barcelona macrocefala", els suburbis poc qualificats, i els problemes de salubritat generats per les grans densitats, amb el contrapunt de la "Catalunya ciutat" i el "país territorialment equilibrat", passem als de la ciutat difusa de baixa densitat, consumidora de sòl i d'energia, com a problema, i a la ciutat compacta i densa com a solució, que també pot resultar més simplista.

2. Mètode

En aquest article no s'ha pretès donar una explicació de les causes i conseqüències associades a les diferents formes d'ocupació del territori que han tingut lloc a l'àrea estudiada sinó, simplement, expressar de forma mesurada com s'ha produït aquesta ocupació.

Així doncs, es recullen unes reflexions, encara provisionals, sobre els processos de formació de l'espai metropolità barceloní, analitzat amb metodologies quantitatives simples.

2.1. Creixement i decreixement de la població dels municipis metropolitans

S'ha establert un àmbit temporal d'estudi que comença l'any 1856 i finalitza el 1996, dividit en períodes decennals ajustant les dades de població, que els darrers temps són les pròpies dades padronals dels anys acabats en 6 i anteriorment són interpolades linealment a partir de les dades disponibles, quinquennals o decennals.

L'àmbit territorial considerat és el de les set comarques de la regió metropolitana de Barcelona, que es

correspon amb l'àrea metropolitana vigent a efectes de planejament territorial.

S'han representat gràficament les variacions de població positives o negatives dels diferents municipis de l'àrea, i es consideren com a significatives a aquests efectes les variacions d'almenys 100 unitats (10 habitants/any). L'equivalència gràfica adoptada és de 100 habitants/ha.

2.2. Evolució de la distribució de la població de l'àrea d'estudi per tipologies de municipis

A partir de les dades de població elaborades en la fase anterior s'han fet diversos assaigs basats en la metodologia rang/dimensió, tot establint rangs per quantitats absolutes d'habitants combinades amb distàncies al centre, capitalitats comarcals i altres característiques dels diferents municipis.

Finalment, els resultats que es mostren en aquest article com a més expressius de la recerca són els que responen a la següent caracterització tipològica:

a) Municipis grans i/o que mantenen la seva categoria al llarg de tot el període:

–Barcelona com a municipi central, incorporant a la seva població des de l'inici la corresponent als municipis annexionats al llarg del temps estudiat.

–Veïns de Barcelona: l'Hospitalet de Llobregat, Santa Coloma de Gramenet, Montcada i Reixac, Esplugues de Llobregat i Sant Adrià de Besòs, com a municipis limítrofs a Barcelona als quals s'afegeixen els municipis que formen part del continu central: Cornellà de Llobregat, Sant Feliu de Llobregat, Sant Joan Despí, Sant Just Desvern i el Prat de Llobregat.

–Centres territorials: són els que al principi del període ja tenien un cert pes bé per tractar-se de centres o subcentres comarcals: Mataró, Sabadell, Vilanova i la Geltrú, Terrassa, Badalona, Vilafranca del Penedès, Granollers, Arenys de Mar, Caldes de Montbui, Martorell, Olesa de Montserrat, Calella, Molins de Rei, Sant Sadurní d'Anoia i Sant Boi de Llobregat.

b) Municipis que varien de categoria al llarg del període:

–Emergents: són aquells municipis, llevat dels anteriors, que a partir d'un moment superen de forma continuada la xifra dels 5.000 habitants.

–Altres municipis que es mantenen durant tot el període per sota dels 5.000 habitants.

Aquestes dues categories aniran canviant de nombre d'efectius pel pas del llinar establert o bé per les segregacions produïdes al llarg del temps.

3. Aproximacions quantitatives

3.1. Creixement de les ciutats industrials (1856-1886)

En aquesta primera època tan sols resulten gràficament significatius els increments de població de Barcelona i els centres territorials principals, Sabadell, Terrassa, Badalona, Mataró i Vilanova. És una etapa d'increment suau de la població a l'àrea que, quant a la seva distribució, es caracteritza pel manteniment molt estable del pes dels centres territorials, mentre que els municipis rurals experimenten una caiguda de pendent anàloga però inversa a la de l'increment que té la ciutat central en el mateix període.

3.2. Eclosió de la Gran Barcelona (1886-1916)

El període entre l'Exposició Universal i la Gran Guerra va marcar l'ascens "explosiu" de la ciutat central, amb més del 40% d'increment poblacional els dos primers decennis.

Descomptant l'efecte de les annexions de 1897, Barcelona es destaca dels centres territorials que, malgrat créixer, perden pes relatiu, mentre que els petits municipis continuen davallant quant a efectius en termes absoluts. Al final del decenni, el pes relatiu de la ciutat de Barcelona arribarà al seu màxim respecte al conjunt de l'àrea, i es mantindrà estable fins a la dècada de 1940, per davallar posteriorment.

3.3. Aparició del cinturó de ciutats perifèriques (1916-1946)

En aquests 30 anys que recull el llarg període que va des de la fi de la Primera Guerra Mundial fins al final de la segona, englobant la guerra civil espanyola, entren en escena els municipis veïns de la ciutat central. Barcelona continuarà creixent de forma constant en termes absoluts, mentre que el seu pes relatiu disminuirà en el conjunt de l'àrea. Els centres territorials madurs tenen un comportament similar, i mantenen en conjunt uns pesos molt estables. Es produeix l'explosió dels municipis veïns de la ciutat central, que en el primer decenni arribaran a experimentar creixements superiors al 100% i determinen l'establiment del cinturó de ciutats perifèriques a la ciutat central que avui coneixem.

Els petits municipis continuen la seva davallada excepte en aquells casos en què assoleixin un cert llinar (als nostres efectes, 5.000 habitants), sobrepassat el qual passaran a formar part del grup de "ciutats emergents". D'aquesta manera, al final del període s'hauran incorporat a aquest nou grup els municipis de Sitges, Rubí, Gavà, Sant Cugat del Vallès, Mollet, el Masnou i Esparreguera, amb un pes global encara molt petit respecte al total.

3.4. Formació dels eixos metropolitans i represa de les ciutats mitjanes (1946-1976)

Durant el llarg període de la dictadura amb les seves dues etapes, autarquia i *desarrollismo*, tornen a produir-se canvis radicals en la configuració urbana de l'àrea, amb un creixement continuat de la població en nombres absoluts, que arribarà pràcticament a incrementar-se en un milió d'habitants en el decenni de màxim "desenvolupament", 1966-1976.

Barcelona deixa de ser la protagonista del creixement fins i tot en termes absoluts, i comença a perdre pes relatiu fins a finalitzar el període per sota del nivell que tenia un segle abans. El creixement del cinturó de ciutats perifèriques continua de forma força explosiva –per damunt del 80% durant els dos últims decennis del període– i un nombre important de nuclis rurals esdevenen ciutats emergents. Aquests nous creixements se situen al llarg de les antigues

infraestructures ferroviàries, on en aquest període comença a establir-se l'incipient sistema d'autopistes de peatge, és a dir, sobre els territoris de les valls dels dos rius que penetren el pla de Barcelona –Llobregat i Besòs–, i als fronts costaners del Maresme i el samontà del delta del Llobregat.

L'altre fet important és la represa de les ciutats madures, centres territorials, que en aquests 30 anys recuperaran el pes relatiu perdut des de feia un segle.

3.5. Dispersió de la ciutat a escala regional (1976-1996)

Els darrers 20 anys del període estudiat han suposat un nou canvi radical en les pautes d'ocupació territorial. Per primer cop, la ciutat central, la seva perifèria més propera i la regió en el seu conjunt acaben perdent població en termes absoluts. Les ciutats madures s'estabilitzen, mentre que les ciutats emergents superen en conjunt cada vegada més, quant a població, les de la primera perifèria barcelonina fins arribar a nivells molt pròxims als del conjunt dels centres territorials o ciutats madures.

El fet més significatiu d'aquest període és el nou tipus d'assentament dispers: els petits municipis són els que més creixen, i a més de forma explosiva. Malgrat que el seu increment de pes relatiu queda emmascarat pel fet que, en funció del model emprat, quan arriben al llindar dels 5.000 habitants passen a formar part del grup de ciutats emergents, l'augment relatiu de la població d'aquest conjunt de municipis és superior al 60% l'últim decenni estudiat i és, de bon tros, el més elevat dels observats. Per primer cop en 140 anys, els petits municipis són els que creixen.

4. Una reflexió prospectiva i tres preguntes obertes

Hem vist els canvis en la manera d'ocupar el territori a l'àrea metropolitana al llarg dels darrers 140 anys, el període fort de la industrialització catalana. Les diferents etapes han tingut en comú una demanda continuada d'espai per a habitatge i activitat

econòmica. En els quatre primers períodes, aquesta demanda fou deguda a l'expansió industrial de l'àrea i als forts contingents migratoris necessaris per donar-hi resposta; és una demanda amb o per creixement demogràfic. En el cinquè període la demanda es produeix sense increment demogràfic i per primera vegada hi ha una pèrdua de població en nombres absoluts a la regió metropolitana de Barcelona (decenni 1986-1996). La raó d'aquesta demanda és la joventut relativa de l'estructura de la població amb què comença el període, 1.290.113 persones amb edats compreses entre els 15 i els 35 anys.

En efecte, aquesta nova població que cerca el seu primer lloc de treball i habitatge per tal d'emancipar-se, és quantitativament molt superior a la que va sortint de l'edat laboral i posteriorment deixarà buits al parc d'habitatges existents.

El decenni que estem vivint (1996-2006) ens adonem que la població de l'àrea comença a estar força envellida, però el nombre de nous demandants potencials de primeres ocupacions i llars és encara el més gran de la història. Segons el padró de l'any inicial, 1996, el grup de persones amb edats entre els 15 i els 35 anys és d'1.359.309, la qual cosa explica perquè estem en el moment de màxima demanda d'espai fins ara coneguda malgrat que la població no s'incrementa en termes absoluts.

Aquesta demanda s'està produint sobre una "estructura" de planejament urbanístic municipal amb totes les garanties jurídiques que ofereixen l'actual legislació i les autoritats urbanístiques competents, pel que fa a usos del sòl i les seves intensitats. Malgrat això, es constata un creixement, per a molts malauradament, dispers i poc sostenible.

No es tracta, doncs, d'un fenomen espontani i inevitable, sinó planificat, atès que altres opcions urbanístiques més concentrades, polaritzades entorn a centres urbans existents o fins i tot definidores de nous centres, estarien donant lloc a tipus d'ocupació del territori totalment diferents a l'actual i, a ben segur, més sostenibles.

Actualment veiem que ja decreix la demanda de noves places universitàries, s'esgota l'atur i comença a plantejar-se la qüestió de la immigració com a problema, atès que es fa necessària nova força de treball per tal de cobrir demandes insatisfetes per part de la població autòctona.

Una hipòtesi versemblant¹ ens indica que finalitzarem el quinquenni amb un descens notable d'aquesta població de 15 a 35 anys (-1.200 efectius l'any 2006), que és el gruix principal de la nova demanda d'habitatges. Així, aquesta cohort d'edats haurà caigut per primer cop en el conjunt del període estudiat. Si mirem una mica més enllà, veurem que aquest canvi de tendència tendirà a accentuar-se i la població total d'aquest gran grup demandant (15-35 anys) pot baixar del milió d'efectius a finals del següent decenni (2006-2016), malgrat una forta entrada d'immigrants al llarg d'aquest (entorn als 25.000/any per a l'àrea d'estudi) per tal de cobrir els llocs de treball ja existents o en creixement moderat, que en altre cas quedarien buits.

Aquesta davallada previsible del grup de població més fort, quantitativament, pel que fa a demanda de nou espai coincideix temporalment amb un increment del buidat d'habitatges per mortaldat. Així, en cas que es mantingui l'actual tipus d'ocupació dispersa del territori, la decadència del sistema urbà construït es fa inevitable. El sistema metropolità existent encara, centre potent densament ocupat i subcentres amb forta identitat urbana, pot patir una crisi d'efectes fins ara desconeguts.

Al fil d'aquesta reflexió semblen pertinents tres tipus de preguntes:

1. Si durant aquest segle i mig s'ha produït ciutat, amb una creixent ocupació de sòl, per demanda incremental forta de nous habitatges i espais de producció, quina ciutat es produirà quan aquesta demanda sigui feble, com es dedueix de l'actual estructura demogràfica de la població de l'àrea?

2. Com hem constatat, ens trobem en un període d'explosió urbana sobre el territori regional que dóna lloc a una dispersió urbana, ambientalment insostenible, propiciada pel tipus de planejament urbanístic vigent. Quin és el límit d'aquesta dispersió? Aquest límit vindrà donat únicament per la davallada de la demanda o hauria de ser una nova concepció del planejament quant a usos del territori i intensitat d'aquests la que fixés el nivell de dispersió admissible? Quin és l'estil i l'àmbit de planejament necessari per controlar-la? És l'escala municipal de planejament efectiva per afrontar aquesta situació?

3. A l'últim, si aquestes han estat les maneres d'ocupar el territori de l'antiga "societat industrial", quines seran les formes d'ocupació del territori de la moderna "societat del coneixement i la informació"?

¹ *Model de desenvolupament de la Regió Metropolitana de Barcelona*. M.A. Monés i J.M. Carrera. Ajuntament de Barcelona 2001.

Figura 1. Creixement de les ciutats industrials

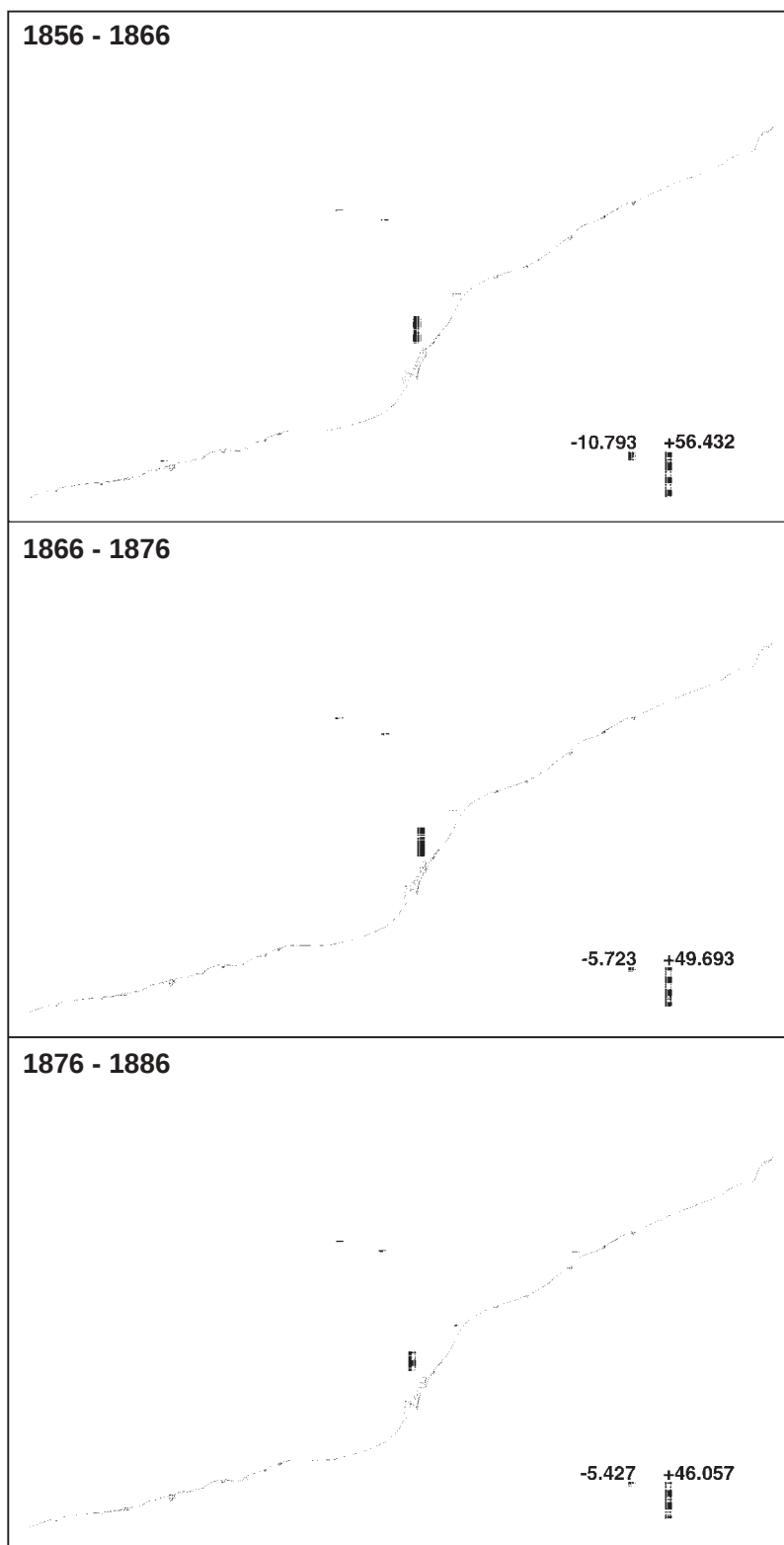

Figura 2. Eclosió de la Gran Barcelona

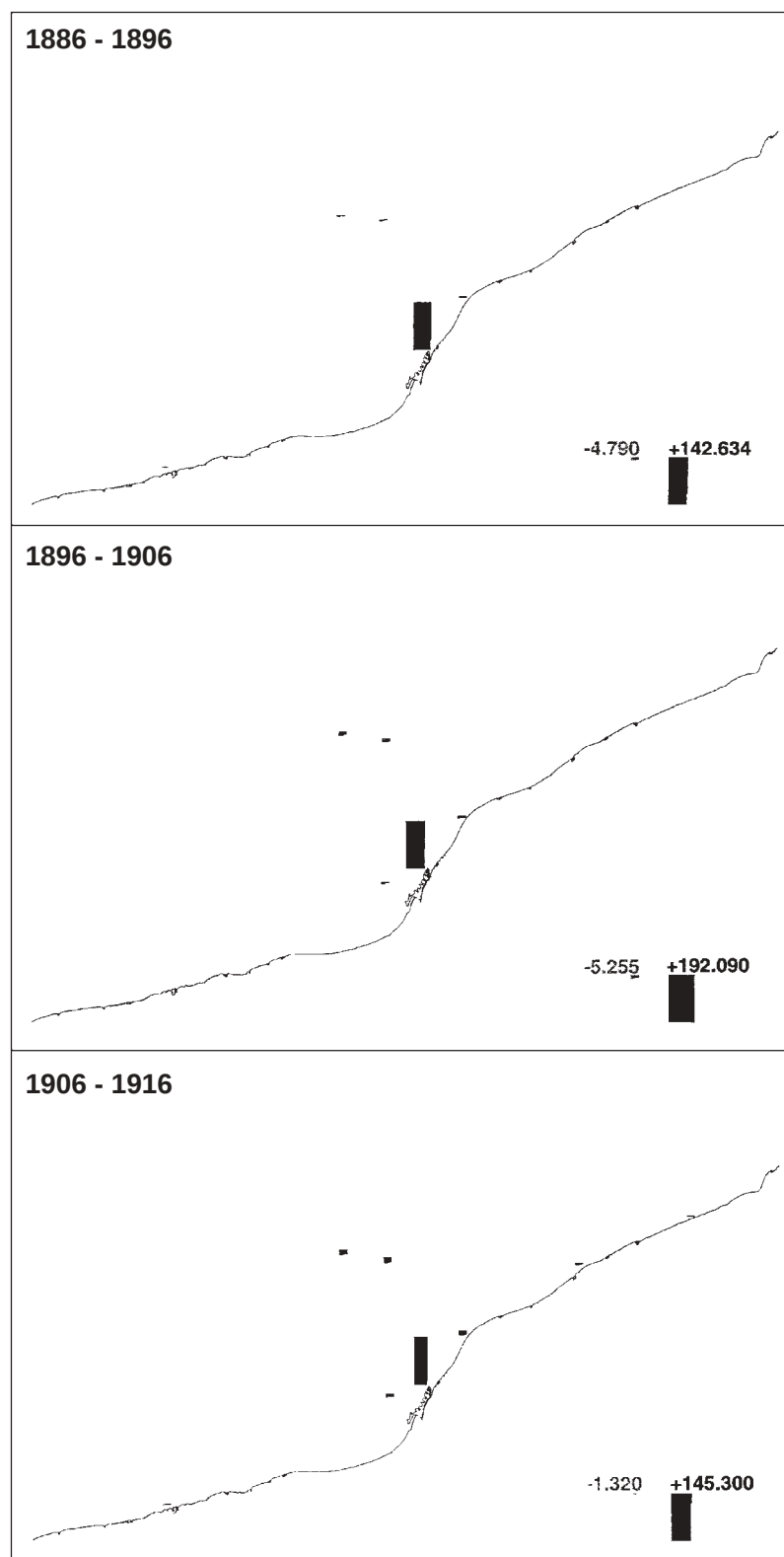

Figura 3. Aparició del cinturó de ciutats perifèriques

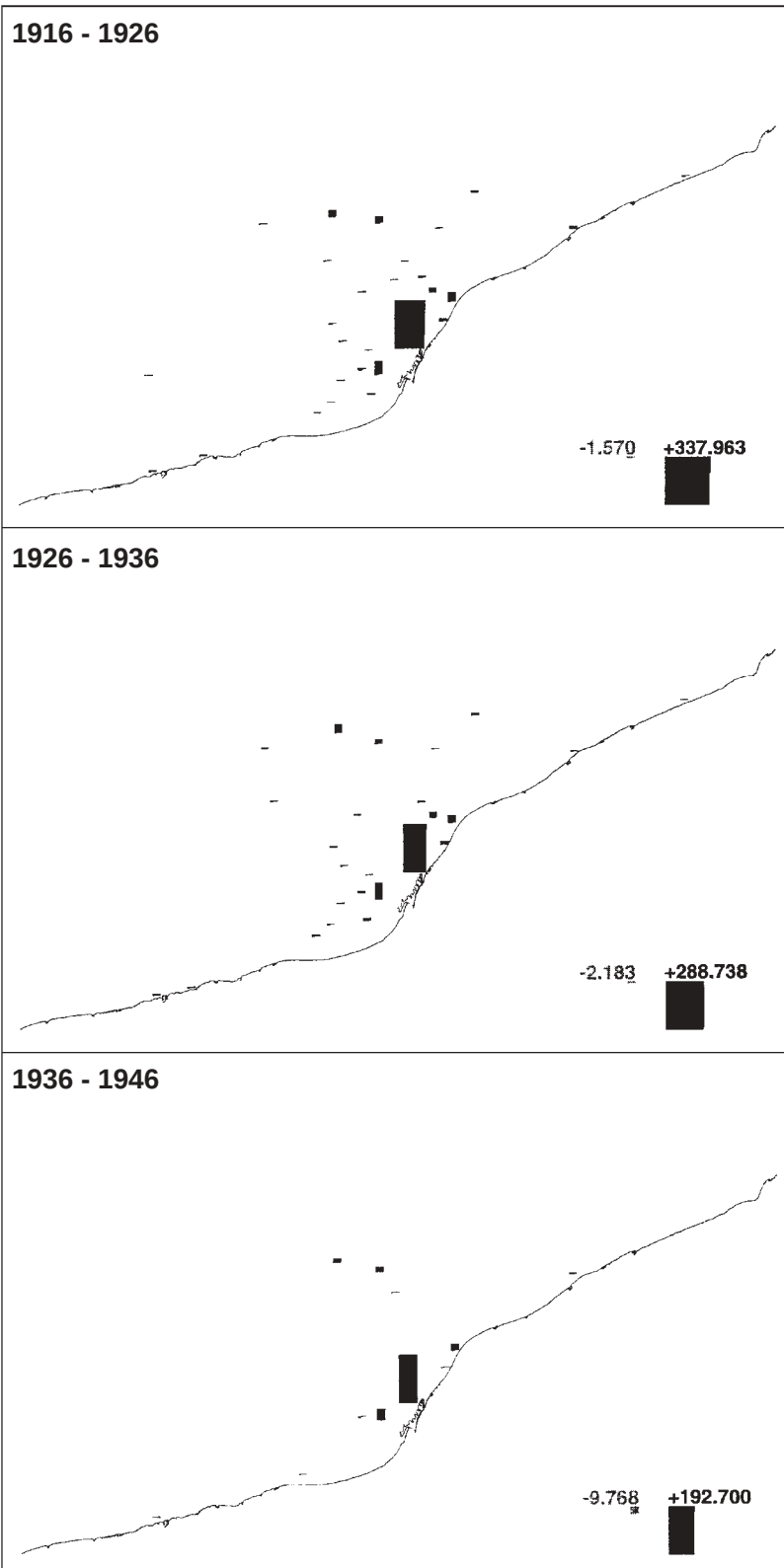

Figura 4. Formació dels eixos metropolitans

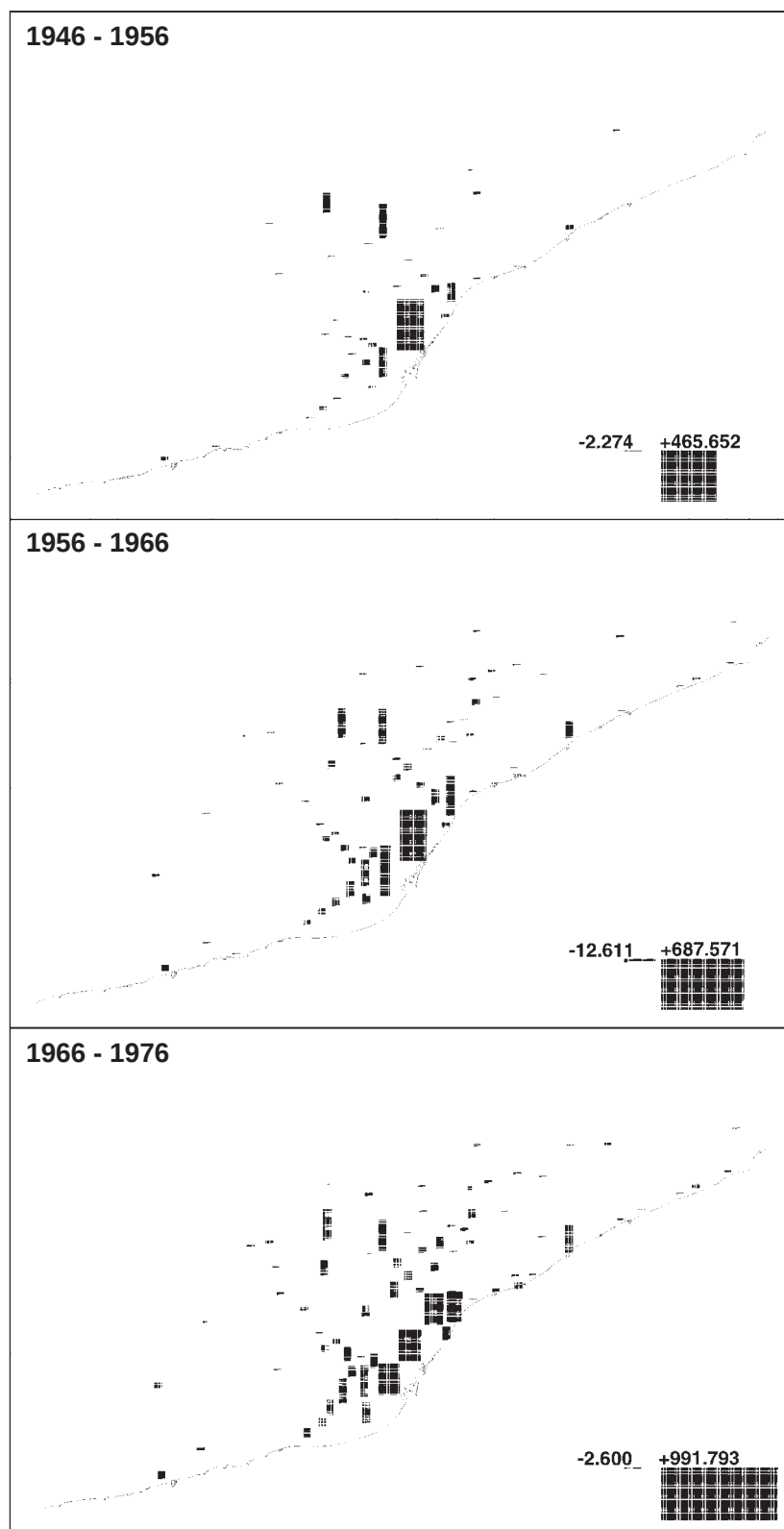

Figura 5. Dispersió regional de la ciutat metropolitana

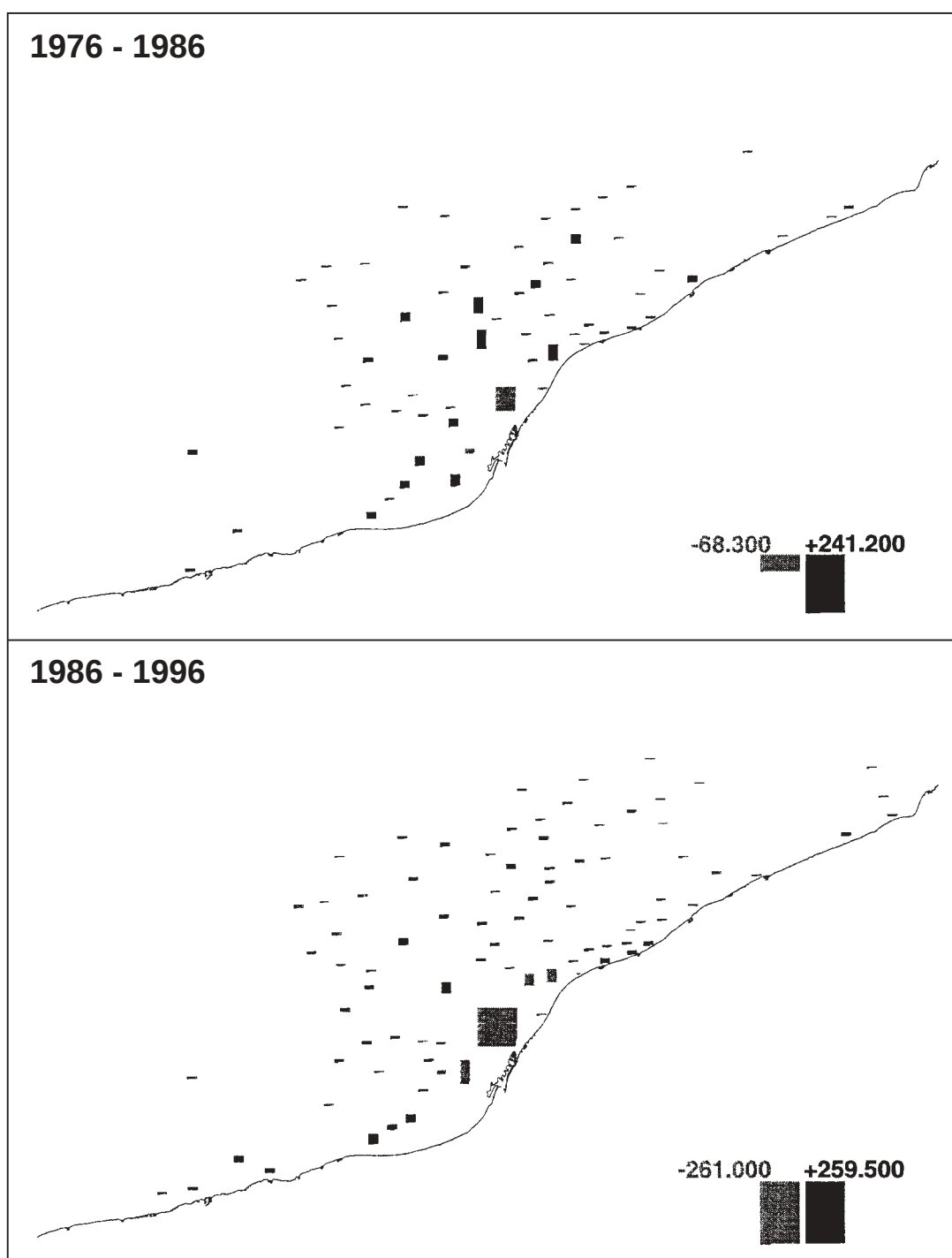

Figura 6. Desvinculació entre eixos de transport i creixement

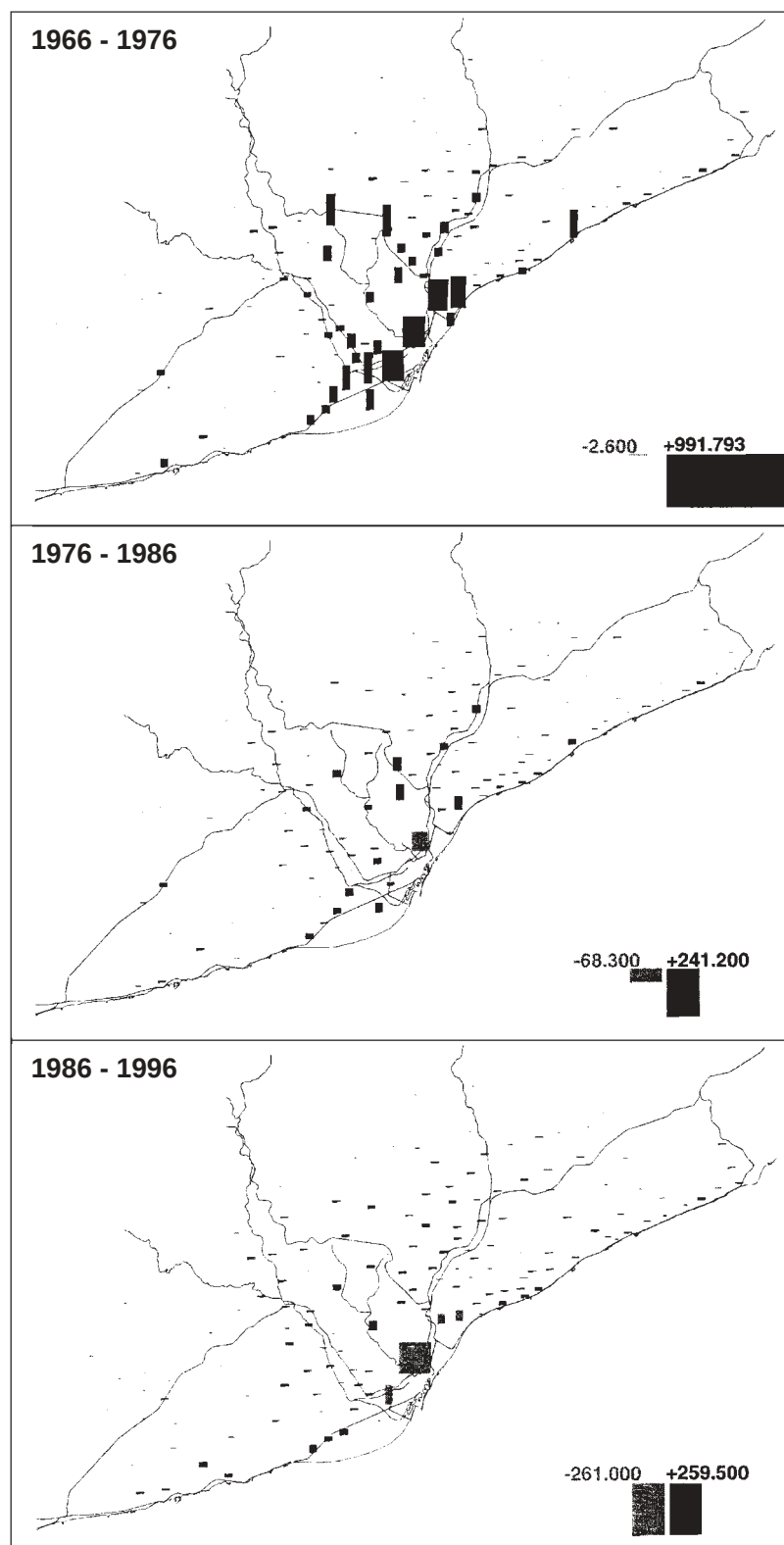
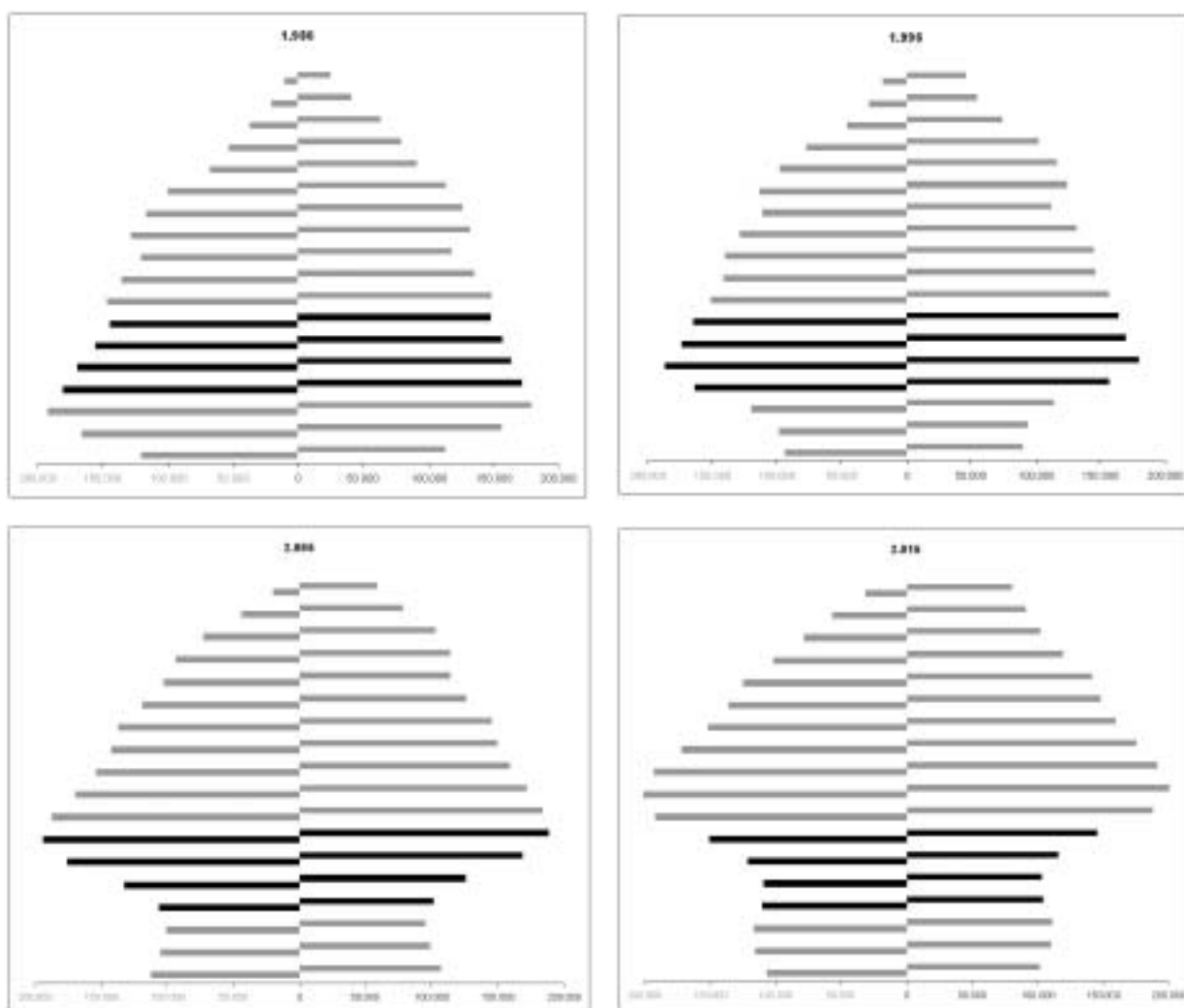
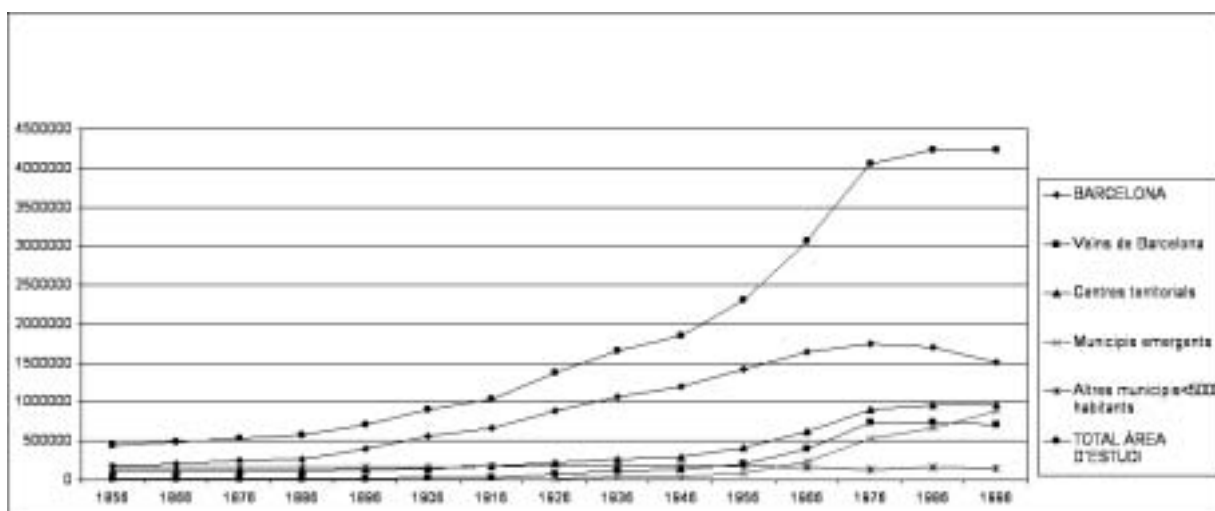

Figura 7. Evolució de la piràmide d'edats 1986-2016

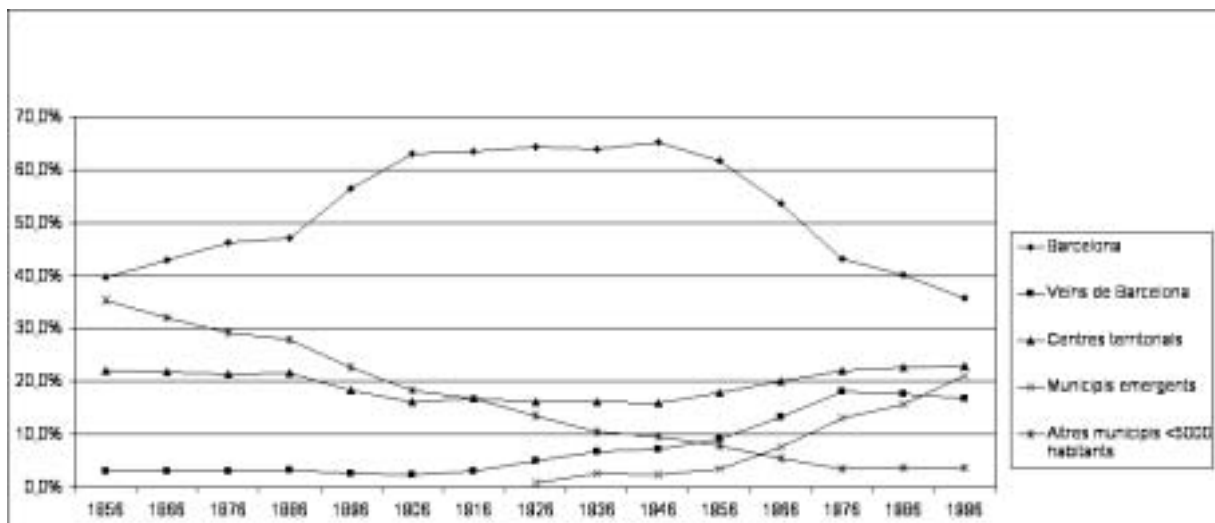
Gràfic 1. Evolució de la població

	1856	1866	1876	1886	1896	1906	1916	1926	1936	1946	1956	1966	1976	1986	1996
Barcelona	175.572	209.545	245.473	270.127	400.519	565.647	661.165	887.473	1.062.157	1.200.577	1.428.002	1.642.882	1.751.710	1.701.812	
1.588.805															
Veïns de Barcelona	13.394	15.333	16.528	18.250	19.255	22.827	30.892	68.793	113.847	132.918	209.426	403.831	736.398	745.561	707.117
Centres territorials	97.788	107.064	114.007	123.637	129.656	144.854	174.620	223.048	268.179	292.566	411.648	617.615	898.473	956.010	966.031
Municipis emergents								11.757	43.576	44.002	81.591	233.848	532.233	666.860	892.199
Altres municipis <5000 habitants	156.391	156.843	155.746	160.370	160.797	163.735	174.373	186.371	174.514	175.137	180.725	169.174	137.739	159.284	153.896
TOTAL ÀREA D'ESTUDI	443.145	488.784	531.754	572.384	710.227	897.063	1.041.049	1.377.442	1.662.273	1.845.200	2.311.390	3.067.350	4.056.552	4.229.527	

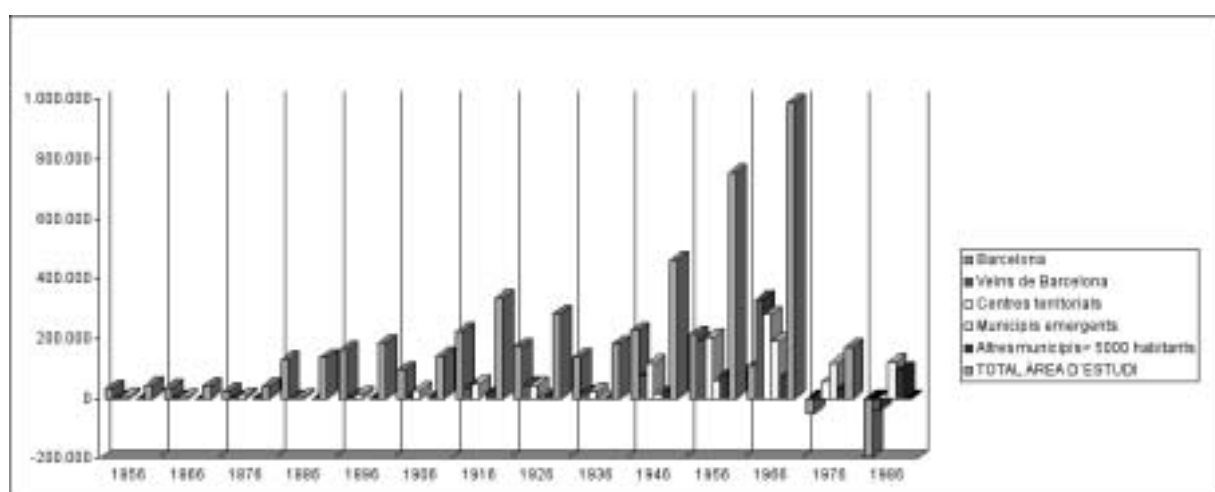
Gràfic 2. Evolució del pes relatiu de la població

	1856	1866	1876	1886	1896	1906	1916	1926	1936	1946	1956	1966	1976	1986	1996
Barcelona	39,60%	42,90%	46,20%	47,20%	56,40%	63,10%	63,50%	64,40%	63,90%	65,10%	61,80%	53,60%	43,20%	40,20%	35,70%
Veïns de Barcelona	3,00%	3,10%	3,10%	3,20%	2,70%	2,50%	3,00%	5,00%	6,80%	7,20%	9,10%	13,20%	18,20%	17,60%	16,70%
Centres territorials	22,10%	21,90%	21,40%	21,60%	18,30%	16,10%	16,80%	16,20%	16,10%	15,90%	17,80%	20,10%	22,10%	22,60%	22,80%
Municipis emergents								0,90%	2,60%	2,40%	3,50%	7,60%	13,10%	15,80%	21,10%
Altres municipis <5000 habitants	35,30%	32,10%	29,30%	28%	22,60%	18,30%	16,70%	13,50%	10,50%	9,50%	7,80%	5,50%	3,40%	3,80%	3,60%

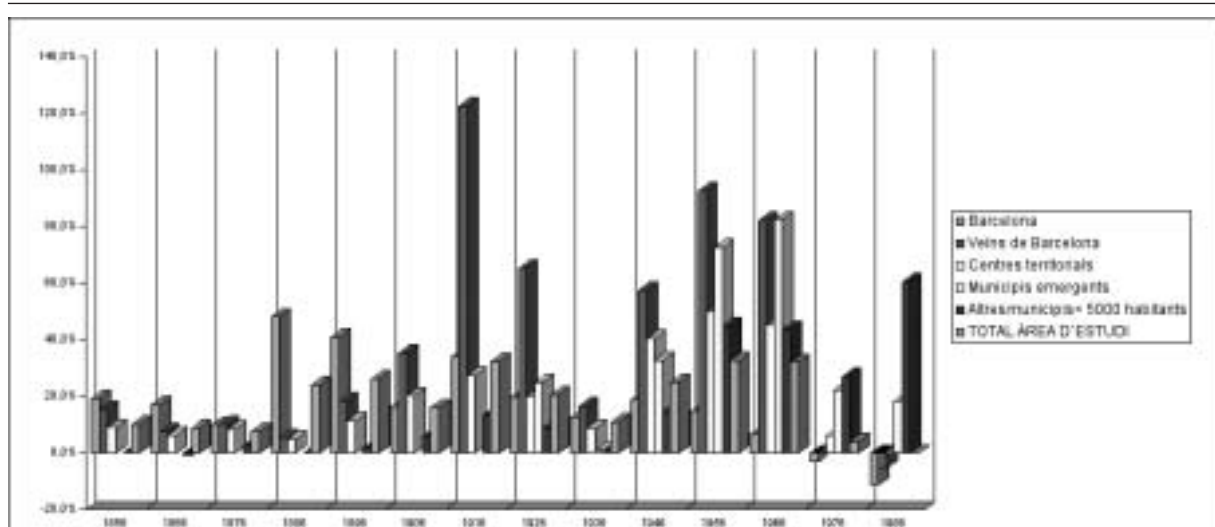
Gràfic 3. Increment absolut de població en 10 anys

	1856 1866	1866 1876	1876 1886	1886 1896	1896 1906	1906 1916	1916 1926	1926 1936	1936 1946	1946 1956	1956 1966	1966 1976	1976 1986	1986 1996
Barcelona	33.973	35.928	24.654	130.392	165.127	95.519	226.308	174.684	138.420	227.424	214.880	108.828	-49.898	-193.007
Veïns de Barcelona	2.104	1.187	1.722	1.005	3.572	8.065	37.901	45.054	19.071	76.507	194.406	332.566	9.163	-38.444
Centres territorials	9.002	6.593	9.630	6.020	15.198	29.765	48.428	45.131	24.387	119.082	205.967	280.858	57.537	10.021
Municipis emergents								2.950	426	14.406	59.455	193.270	118.779	123.630
Altres municipis< 5000 habitants	560	-739	4.624	427	2.938	10.638	23.756	17.012	623	25.958	81.525	73.680	37.393	96.321
TOTAL ÀREA D'ESTUDI	45.639	42.970	40.630	137.844	186.835	143.987	336.392	284.831	182.927	463.378	755.960	989.202	172.975	-1.479

Gràfic 4. Increment relatiu de població en 10 anys

	1856 1866	1866 1876	1876 1886	1886 1896	1896 1906	1906 1916	1916 1926	1926 1936	1936 1946	1946 1956	1956 1966	1966 1976	1976 1986	1986 1996
Barcelona	19,30%	17,10%	10%	48,30%	41,20%	16,90%	34,20%	19,70%	13%	18,90%	15%	6,60%	-2,80%	-11,30%
Veïns de Barcelona	15,70%	7,70%	10,40%	5,50%	18,60%	35,30%	122,70%	65,50%	16,80%	57,60%	92,80%	82,40%	1,20%	-5,20%
Centres territorials	9,20%	6,20%	8,40%	4,90%	11,70%	20,50%	27,70%	20,20%	9,10%	40,70%	50%	45,50%	6,40%	1%
Municipis emergents								25,10%	1%	32,70%	72,90%	82,60%	22,30%	18,50%
Altres municipis< 5000 habitants	0,40%	-0,50%	3%	0,30%	1,80%	6,50%	13,60%	9,10%	0,40%	14,80%	45%	43,60%	27,10%	60,50%

Gràfic 5. Evolució de la relació habitatges/any 1999-2034

Hipòtesi d'increment de l'ocupació per quinquennis ESCENARI mig Arribada d'immigrants:5 habitants/habitatge

1999-2000		2001-2003		2004-2008		2009-2013		2014-2018			
5,3%		1,0%		1,0%		0,5%		0,5%			
	Any	Població	Llocs de	Llocs de	Llocs de	Necessitats	Buidat	Necessitats	Habitatges	Habitatges	Habitatges
1 de gener	1.999.4	301.721	1.779.163		50.291						21.998
1 de gener	2.004	4.403.844	2.030.618	251.455	16.490	192.309	98.199	15.879	109.989	109.989	23.894
1 de gener	2.009	4.549.162	2.113.069	333.906	8.516	195.369	102.700	26.801	119.471	229.459	16.806
1 de gener	2.014	4.653.962	2.155.649	376.486	8.687	183.826	125.449	25.656	84.032	313.491	7.152
1 de gener	2.019.4	687.394	2.199.086	419.923	8.863	162.267	147.792	21.284	35.759	349.250	341
1 de gener	2.024	4.693.064	2.243.399	464.236	9.041	141.025	163.220	23.900	1.705	350.955	1.163
1 de gener	2.029	4.718.220	2.288.606	509.443	9.223	135.605	161.466	31.675	5.814	356.769	6.705
1 de gener	2.034	4.816.850	2.334.723	555.560	9.409	143.341	158.093	48.279	33.527	390.296	6.510
1 de gener	2.039	4.974.131	2.381.770	602.607		158.328	187.441	61.664	32.551	422.847	

